

Marea prietenie

Aniversarea a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia a constituit un eveniment de seamă în viața celor două popoare, în viața tuturor popoarelor din marele stat sovietic multinational. Împreună cu popoarele Uniunii Sovietice, oamenii muncii din țara noastră au sălăturat cu bucurie și dragoste acest eveniment manifestându-și din nou dragostea și admirația față de pilduitoarele victorii obținute de Partidul Comunist și Guvernul Sovietic în cimentarea pe vecl a frației marii familii a popoarelor din U.R.S.S.

Poporul nostru cunoaște astăzi din propria sa experiență însemnătatea deosebită a ideilor prieteniei între popoare, care stau la baza Statului Sovietic și care constituie o puternică forță motrice în dezvoltarea societății sovietice. Pe baza principiilor leniniste, Partidul Muncitoresc Român și Guvernul Republicii Populare Romine au asigurat denlăna egalitate în drepturi a tuturor oamenilor muncii din țara noastră, indiferent de naționalitate, o viață înfloritoare tuturor minorităților naționale, care alături de poporul român construiesc o nouă orânduire socială.

Sărbătorind, împreună cu popoarele sovietice cea de a 300-a aniversare a reunirii Ucrainei cu Rusia, poporul nostru a evocat cu satisfacție vechele și statornicile legături cu poporul rus și ucrainean, legături care urcă de-a lungul istoriei patriei noastre cu multe sute de ani în urmă.

Oamenii muncii din țara noastră și-au exprimat profunzimea bucuriei față de sărbătoarea popoarelor sovietice în numeroasele manifestații ce s-au desfășurat pe tot cuprinsul țării. Cetățenii capitalei au participat la manifestațiile organizate de A.R.L.U.S. la Casa Prieteniei Romino-Sovietice, în numeroase fabrici, uzine și instituții. Muncitorii, inginerii și funcționarii uzinelor, „23 August”, salariații întreprinderii „Manoahonica”, cetățenii din diferitele cartiere ale Capitalei, ca și din orașele și satele de pe întinsul patriei au participat cu însufiețire la festivalurile și conferințele care au fost închinate sărbătorii.

La Iași și Constanța, la G.A.S. Secuțeni, la Suceava, preținoșii oameni muncii și-au manifestat sentimentele de trănică prietenie față de popoarele U.R.S.S., bucuria față de importantul eveniment în viața poporului rus și ucrainean. Alături de poporul român și de celelalte minorități naționale, oamenii muncii de naționalitate ucraineană din țara noastră au sărbătorit cu dragoste actul istoric al reunirii poporului ucrainean cu poporul rus.

Răsunetul pe care l-au avut în țara noastră sărbătorirea măretilor evenimente din viața poporului rus și ucrainean, constituie o expresie vie a înaltei prejuri pe care masele largi populare o acordă pildei luminoase, veșnic vie pe care o oferă prietenia dintre poporul rus și ucrainean, prietenia de nezdruincinat dintre toate popoarele din U.R.S.S.

Înfrățind sub conducerea Partidului Comunist Revoluția Socialistă din Occident, oamenii muncii de toate naționalitățile din Uniunea Sovietică și-au deschis cale largă spre progresul economic și social, spre o viață mai bună și înfloritoare, spre o frățească și rodnică conviețuire în cadrul Statului Sovietic. Avind sprâinul larg al marelui popor rus, popoarele din ținuturile periferice ale Rusiei țariste au răchidat în anii Puterii Sovietice înnoirea economică și culturală din trecut, realizând dezvoltarea nemăvăzută a economiei și culturii lor.

În marea familie a popoarelor sovietice, poporul ucrainean a dobândit mari victorii pe calea dezvoltării industriei și agriculturii, a largirii economiei a rețelei de școli și instituții superioare de învățământ, pe calea înfloririi științei, literaturii și artei. Dacă pînă la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie 90 la sută din întreprinderile chimice, 70 la sută din producția de

Satul se numea Olvafinji. E greu să precizezi cînd l-a fost dat acest nume. Poate atunci cînd locuitorii de aici, din Jiguli, erau cucerite de oamenii lui Razin, poate mai frîz, cînd aici, chiar pe malul Volgăi au venit să locuiească pescarii, oameni viței, cutezătorii...

Un oraș în munți

Orice au fost primii locuitori, ei s-au așezat într-un ținut minunat, de parc-ar fi știut că geologii vor găsi aici petrol, de parc-ar fi simțit că aici vor veni constructorii și vor spune: „Iată locul hidrocentralului...”

Satul Olvafinji s-a transformat într-un oraș muncitoresc. Și schimbă numele, munții este în înconjoară își împărtășă numele cu el: Jigulevsck.

Orașul petrolistilor și al constructorilor hidrocentralilor este unul din cele mai tinere orașe din țara noastră, care are atîtea orașe noi. Data nașterii lui este 21 februarie 1932.

Doi prieteni, doi deputați în Sovietul orașeneș s-au înfrînit în Palatul de cultură, la concertul artiștilor amatori: maestrul sondaș Vasili Rakov și excavatoristul Vladimir Mîșceev. Unul este petrolist, celălalt constructor al hidrocentralilor. Povestea vieții lor coincide cu însăși povestea acestui oraș.

Vasili Rakov se trage din familia unui siberian, care și-a înșis toate forțele în căvărta aurului, ca pînă la urmă să rămînă la fel de sărac ca și înainte. Și Vasili a căutat toată viața lui aur, însă pe el îl interesa aurul negru — petrolul. L-a căutat în Sahalin, lângă Grozni, în Kuban, la Krasnokamsk, lângă Romni. Ca tovarăș devotat al geologilor, el a căutat împreună cu ei petrolul și aici la Jiguli. El a fost acela care a forat primul puț din care a ținut petrolul devonian, denumit astfel pentru că a fost extras de la mari adîncimi — din straturile devoniene, care s-au format cu sute de milioane de ani în urmă. De multă vreme a început căutarea petrolului în stratul devonian dar numai cu dispreț. Cei din urmă, geologii sovietici au reușit să găsească petrolul în stratul devonian pe râul Jigulevsck. Se mută străzi întregi — Sadovai, Kooperativnă, Coșpavskăia care se aflau pe malul fluviului s-au deplasat acum mai sus. Se mută și instituțiile: clădirea recent construită a fost ocupată de trusturile petrolifere. Se mută școlile, grădinițele de copii, bibliotecile, magazinele...

Gheorghe Aldea a sosit la Jigulevsck din îndepărtatul Ploesti. El este muncitor petrolist și fiul unui muncitor petrolist. Tatăl lui a fost muncitor la rafinaria din Climpina; sub regimul democratic-popular el a devenit direc-

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL X Nr. 29 VENERI 4 Iunie 1954 4 PAGINI, 25 BANI

O strălucită demonstrație a unității și prieteniei dintre popoarele sovietice

„NICI UN FEL DE FORȚE NU VOR ZDRUNCINA FRĂȚIA MAREATA A POPOARELOR SOVIETICE”

În ziua de 29 mai, în Palatul Mare al Kremlinului s-a deschis sesiunea jubilară a Sovietului Suprem al R.S.F.S.R. Închinată aniversării a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia. La marea sărbătoare a prieteniei popoarelor sovietice au sosit din toate părțile reprezentanți ai popoarelor din U.R.S.S. O tot atât de rapidă înflorire a cunoscut și cultura ucraineană — națională în formă și socialistă în conținut. În Ucraina Sovietică, în școlile de cultură generală, învăța peste 6.000.000 de elevi.

Sprîinul dezinteresat de care poporul rus l-a dat în dobîndirea tuturor acestor victorii, a găsit prețuirea și dragostea poporului ucrainean. Aceste sentimente au fost exprimate cu o deosebită forță în salutul adresat poporului rus de reprezentanții poporului ucrainean — participanții la sesiunea jubilară a Sovietului Suprem al R.S.S. Ucrainean. „După cum nu seaca apa mărilor și oceanelor — se spune în salutul — tot așa nu va seca niciodată prietenia frățească de secole dintre poporul rus și poporul ucrainean. N-a existat, nu există și nu poate exista o asemenea forță care să poată zdruncina unitatea noastră”.

Ora unu. Deputații și oaspeții aclamă în piciora sosirea tovarășilor G. M. Malenkov, N. S. Hrusciov, N. A. Bulganin, A. I. Mikoian, M. G. Peruhin, N. M. Svernik, M. A. Suslov, P. N. Pospelov. După o scurtă convietare introductivă, L. N. Soloviev, președintele Sovietului Suprem al R.S.F.S.R., declară deschisă sesiunea jubilară închinată aniversării a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia.

Într-o atmosferă de puternică însufiețire prezidențele Sovietului Suprem al R.S.F.S.R. a anunțat primirea mesajului de salut adresat Sovietului Suprem și Consiliului de Miniștri al R.S.F.S.R. de către Președintele Sovietului Suprem al U.R.S.S., Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. și Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Cultura poporului rus, constituie un apor uriaș la tezaurul culturii mondiale prin autenticul ei umanism, răsărit din legătura nemăvăzută în istoria literaturii universale, cu viața, cu preocupările și naștințele oamenilor muncii. Ea a exercitat și exercită o mare influență binefăcătoare asupra culturii poporului ucrainean, ca și a tuturor popoarelor din U.R.S.S.

Prietenia de nezdruincinat care înseamnă pentru poporul rus și ucrainean și toate popoarele din Uniunea Sovietică constituie unul din factorii de seamă în realizarea surșinilor culturale ale statului sovietic în lupta pentru un nou și considerabil avînt al dezvoltării agriculturii sovietice, a soțiilor rapide a producției bunurilor de consum popular. Popoarele sovietice urmează cu fidelitate și entuziasm politica Partidului Comunist a cărui lege supremă a constituie apărarea intereselor vitale ale oamenilor muncii.

În întreaga lume farul vesnic strălucitor al prieteniei dintre popoarele sovietice luminează ca brașul sotelor de milioane de oameni dornici de pace și prietenie.

Poporul român pășind pe drumul deschis de patria socialismului, construiesc cu spor o viață mai bună. El pășeste ferm înainte, biruind toate greutățile, cu sprîinul frățesc al Uniunii Sovietice, simțind și de azi dragostea popoarelor sovietice, educate în spiritul ideologiei internaționalismului proletar.

Marea sărbătoare care a avut loc în Uniunea Sovietică a sosit și la malul atamantului poporului nostru față de ideile înaintate ale acestor vremuri, fiindcă ea a făcut să strălucească puternic forța lor creatoare invincibilă. Prietenia popoarelor U.R.S.S. constituie o pildă măreață în lupta pentru realizarea unei paci trănice în lume, pentru viitorul fericit al omenirii.

Într-o atmosferă de bucurie și puternic entuziasm, popoarele sovietice, și alături de ele prietenii Uniunii Sovietice din întreaga lume, au sărbătorit aniversarea a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia. Prin amplexarea sa uriașă, prin varietatea și bogăția manifestațiilor ce l-au fost consacrate, dar mai ales prin participarea caldă a marelui popor, acest remarcabil eveniment istoric s-a transformat într-o sărbătoare a prieteniei și unității de monolii a popoarelor sovietice-frățesc, într-o strălucită demonstrație a unității indistructibile dintre Partidul Comunist, Guvernul Sovietic și poporul U.R.S.S.

Kremlinului au luat loc deputații Sovietului Suprem al U.R.S.S. și ai Sovietului Suprem al R.S.F.S.R., delegații R.S.S. Ucrainean, delegațiile tuturor republicilor unionale, reprezentanții ai Seimului R.P. Polonia, fruntașii din industrie, cunoscuți oameni de știință, oameni de artă, ofițeri, generali și amirali.

Asistența a întâmpinat cu o deosebită căldură apariția la tribuna Mausoleului a tovarășilor G. M. Malenkov, N. S. Hrusciov, A. I. Mikoian, M. G. Peruhin, N. M. Svernik, A. I. Kirilenko, M. A. Suslov, P. N. Pospelov.

Dupa ce a trecut în revistă trupele și le-a felicitat cu prilejul mării sărbători, N. A. Bulganin, ministrul Aparării al U.R.S.S., marșal al Uniunii Sovietice, a rostit o cuvîntare în care a subliniat marea însemnătate a actului politic înfrățit în urmă cu 300 de ani și marelui merit ce revine în realizarea lui eminentului fiu al poporului ucrainean — Bogdan Hmelnițki. Prietenia dintre poporul rus și poporul ucrainean, prietenia tuturor popoarelor Uniunii Sovietice, constituie o forță motrice puternică în dezvoltarea societății socialiste, izvorul forței și tăriei statului sovietic.

A urmat apoi defilarea trupelor, după care în Piața Roșie au apărut coloanele

viului Suprem al R.S.F.S.R. Închinată aniversării a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia.

MOSCOVA A SĂRBĂTORIT GLORIOSUL TRICENTENAR

Ziua de 30 mai 1954 va rămîne pentru todeauna întipărită în amintirea locuitorilor din Moscova și a oaspeților dragi care s-au aflat în capitala Uniunii Sovietice la marea sărbătoare. În cinstea aniversării a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia, în Piața Roșie a avut loc parada militară și manifestația oamenilor muncii din Moscova.

Participanții la sesiunea jubilară au adoptat cu o mare însufiețire un mesaj de

neșfîrșite de manifestații, cari purtau mii și mii de pînzele pe care se aflau cifrele „300” și cuvintele „Un vecl împreună”. Demonstrații purtau portretele fauritorii la Statului Sovietic multinational — V. I. Lenin — al continuatorilor cauzei lui — I. V. Stalin — portretele conducătorilor partidului comunist și guvernului sovietic, și alături de acestea, portretele conducătorilor partidelor comuniste și muncitorești și guvernului din țările de democrație populară și portretele unor fruntași ai mișcării muncitorești din țările capitaliste.

Sutele de mii de manifestații au demonstrat măreția unitate dintre poporul sovietic, partidul comunist și guvernul sovietic, forța prieteniei de nezdruincinat dintre popoarele U.R.S.S.

În tribunele înălțate de-a lungul zidului

„Echipajul nostru — spune Mihail Denisov, secund pe vaporul „Bațum” — a străbătut jumătate din marea cursă Extremul Orient — Europa occidentală — Odesa — Extremul Orient parcurgînd 16.000 mile prin mările și trei oceane. Vaporul se afla pe Marea Neagră după ce înfruntase cu succes condiții grele de navigație, îndepășind furtuni îndelungate în golul Biscaya și în alte părți, țără a se abea din drum și țără a fi svîrlit înăcrăciuns.

Marinarii vasului „Mihail Kutuzov”, care transportă din Odesa mărfuri de larg consum pentru locuitorii Kamchatkă, navigau. În acest timp în Oceanul Indian, depășind cu 3 zile graficul stabilit. „Noi — a comunicat Gheb Balakșev, căpitanul vasului „Așeron” — am intrat în rada portului La Plata, după o călătorie de trei săptămîni pe Oceanul Atlantic. Cînd zăreau steagul sovietic ce flutura pe vaporul nostru, echipajele altor vapoare și locuitorii porturilor în care ancoram ne înșeau în îmblîmșare. Sute de locuitori din San-Martino și din orașele Rosario și Santa-Fe ne-au făcut vizite”.

Marinarii sovietici, soli ai Țării Sovietice, pe toate meridianele pămîntului, sînt, oriunde s-ar afla, în strînsă legătură cu marea lor patrie și luptă la fel cu cel de acasă, pentru continuă ei glorie și înflorire.

Pentru belșugul ogoarelor

Din cauza timpului neprinos, muncile agricole de primăvară pe ogoarele sovietice au început în anul acesta mai frîz de cît în anii trecuți. Înfrîințind greutățile, colhozicii și mecanizatorii se străduiesc, cu bune rezultate, să îndeplinească programul de dezvoltare continuă a agriculturii sovietice trasat de Partidul Comunist și de Guvernul Sovietic.

Pînă spre sfîrșitul lunii mai, colhozicii au însămînțat cu culturii de primăvară cu 3.388.000 de hectare mai mult decît pînă în perioada corespunzătoare a anului trecut. S-a depășit planul de însămînțare a grîunii de primăvară, iar suprafețele însămînțate au acasă prețioasă cultură a crescut cu un milion și jumătate de hectare față de anul trecut.

De asemenea, s-au însămînțat la cele mai bune termene agrotehnice porumbul, hîmbacul și floarea soarelui. Peste patru cincimi din însămînțările de porumb au fost efectuate după metoda înălțată a culturilor dispuse în pătri, suprafețele cultivate cu porumb sporind cu 627.000 hectare.

Colhozicii termină preținoșii însămînțarea sfelei de zahăr, a culturilor de slöz și a ierburilor anuale. Sînt în ol însămînțările de carofi și legume. Sporesc ritmurile de însămînțare a inului de iulor, a cînepi, a rădăcinilor furajere.

În același timp, S.M.F.-urile și sovhozurile pun bazele recoltei din anul viitor, efectuînd arăturile de ogoare negre. În Kazahstan, Altai, lângă Vniga, se desțelnesc pămînturi virgine și întelene. Lușă din agricultura sovietică depin toate eficientele ca să dea Patriei lor mai multe alimente și mai multe mărfuri prime pentru industrie.

Orașul studenților

Dnepropetrovsk este orașul institutelor de învățămînt superior. Acolo sînt pregătiți specialiști cu o înaltă calificare — agronomi și pedagogi, ingineri și medici, constructori și tehnicieni.

Studenții pot fi înălții pretențioși, pe străzi, în tramvaie, în sălile de lectură și biblioteci, în teatre, cluburi. Ei sînt foarte iubiri și înțojurați de dragoste părintească, bucurîndu-se de toate condițiile necesare unui studiu fructuos.

Într-unul din coliziunile pitorești ale orașului, în parcul Șevcenko, se înalță o clădire frumoasă. Este Palatul de cultură al studenților. El a fost construit în locul unui vechi palat, distris în întregime de hitleristi. Înălțat din nou, această clădire a întrecut prin frumusețe fostul palat al lui Potemkin. Prin stilul arhitectural și prin frumusețea ornamentației, Palatul de cultură este socotit unul din cele mai frumoase din Ucraina. Organizația de partid și comsomolul a acordat o deosebită atenție construirii lui. În orele lor libere studenții și elevii școlilor profesionale veneau în ajutorul constructorilor organizîndu subitoc.

În toamna anului trecut, ușle acestui palat minunat s-au deschis larg pentru fiii oamenilor muncii. Palatul are o sală de spectacole cu 600 de locuri, o sală de cinematograful cu 300 locuri, două holuri spațioase și două săli de dans, două saloane, două săli de conferințe cu 100 de locuri, zece de camere pentru cercuri de amatori, o bibliotecă, o sală de lectură, în total 84 de camere.

În Palatul studenților se țin în mod regulat conferințe pe teme politice, științifice, și referate în legătură cu situația internațională. În cele 18 colective ale cercurilor de amatori activează peste o mie de studenți. De un deosebit succes se bucură colectivul dramatic condus de artistul A. Belgorodski. Colectivul de balet condus de V. Gaidura a montat suita de balet „Noapte de mai” după povestirea lui Gogol.

De un succes tot alt de mare se bucură orchestra de instrumente populare, care numără 100 de oameni, cercul coral, colectivele acordioanelor, colectivul coral, etc.

Într-unul din sălile de conferințe a fost deschisă o expoziție închinată aniversării a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia. În standuri, prezintă documente și clișee care înștrăiează legătura de nezdruincinat dintre cele două mari popoare, prietenia și unitatea lor în lupta comună pentru libertatea și independența națională, pentru construirea societății comuniste.

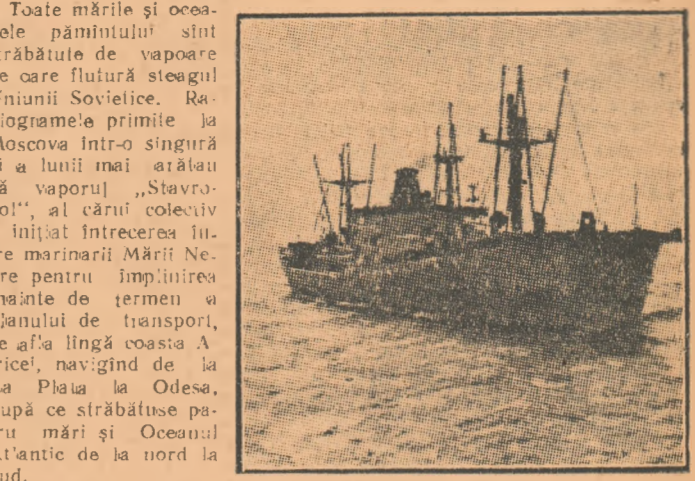
La Kahovka, pe Nipru

Un haraj de pămînt se întinde zi cu zi de a latul Niprului. În tractoroarele die deșcolt pînă la macaralele portale, care îl coboară în groapa de fundație, unde se toarnă digul deversor. Macaralele pe șenile coboară armătura. De pe scheletul metalic al digului sar scînteii orbitoare.

Încă în acest an se vor termina lucrările de fundație, construcția clădirii centralei hidroelectrice, se vor încheia lucrările la eluza navigabilă, iar digul deversor va înălța mai mult în Nipru. Constructorii vor să dea în funcțiune primul sector al centralei hidroelectrice cu un an mai devreme, adică în 1955.

În cele mai grele secotore, dînd pildă de muncă eroică, lucrează echipajul dragi „Energiet”, condusă de tânărul inginer Leonid Rovinski, care a lucrut mai înainte pe șantierul hidrocentralilor de la Kama și Kuibșev.

Construirea centralei hidroelectrice de la Kahovka e o cauză de importanță de stat. Pentru marea construcție lucrează în strînsă colaborare muncitori și specialiști ruși, ucraineni, georgieni, beloruși, azerbaidjeni, letoni s.a. Astfel, proiectele turbinelor și hidrogeneratoarelor au fost făcute la Leningrad, iar proiectele înșese se lucrează la Kahovka. Importantele probleme ale construcției hidrocentralei au fost rezolvate de savanții din Moscova și Leningrad, împreună cu savanții ucraineni. Ca urmare a muncii însufiețite și a colaborării creatoare a reprezentanților diferitelor națiuni sovietice, în curînd Nipru tumultuos va fi silit ca, după ce coboară de la vestitul Dneprogheș, să-și adune iarăși forțele într-un uriaș bazin artificial, să pună în mișcare un nou gigant energetic și să dea nouă viață întreprinderilor, orașelor, cîmpilor și satelor de pe întinsele ape.

Toate mările și oceanele pămîntului sînt străbătute de vapoare pe care flutură steagul Uniunii Sovietice. Radiogrammele primite la Moscova într-o singură zi a lunii mai atătau că vaporul „Stavropol” al căruu colectiv a înălțat întrecerea lui, în marinarul Mării Negre pentru împlinirea înalte de termen a planului de transport, se afla lângă coasta Africe, navigînd de la La Plata la Odesa, după ce străbătuse patru mări și Oceanul Atlantic de la nord la sud.

Petr Glazkov, căpitanul vasului „Kamenet-Podolsk”, a comunicat că el va sălătură, care a cucerit în întrecere steagul transmisibil al Ministerului flotei maritime și fluviale a U.R.S.S., se afla în apele peninsulei Malacca, urmîndu-și pe lângă insule cu bambuși și palmieri drumul spre Singapore.

„Echipajul nostru — spune Mihail Denisov, secund pe vaporul „Bațum” — a străbătut jumătate din marea cursă Extremul Orient — Europa occidentală — Odesa — Extremul Orient parcurgînd 16.000 mile prin mările și trei oceane. Vaporul se afla pe Marea Neagră după ce înfruntase cu succes condiții grele de navigație, îndepășind furtuni îndelungate în golul Biscaya și în alte părți, țără a se abea din drum și țără a fi svîrlit înăcrăciuns.

Marinarii vasului „Mihail Kutuzov”, care transportă din Odesa mărfuri de larg consum pentru locuitorii Kamchatkă, navigau. În acest timp în Oceanul Indian, depășind cu 3 zile graficul stabilit. „Noi — a comunicat Gheb Balakșev, căpitanul vasului „Așeron” — am intrat în rada portului La Plata, după o călătorie de trei săptămîni pe Oceanul Atlantic. Cînd zăreau steagul sovietic ce flutura pe vaporul nostru, echipajele altor vapoare și locuitorii porturilor în care ancoram ne înșeau în îmblîmșare. Sute de locuitori din San-Martino și din orașele Rosario și Santa-Fe ne-au făcut vizite”.

Marinarii sovietici, soli ai Țării Sovietice, pe toate meridianele pămîntului, sînt, oriunde s-ar afla, în strînsă legătură cu marea lor patrie și luptă la fel cu cel de acasă, pentru continuă ei glorie și înflorire.

Pentru belșugul ogoarelor

Din cauza timpului neprinos, muncile agricole de primăvară pe ogoarele sovietice au început în anul acesta mai frîz de cît în anii trecuți. Înfrîințind greutățile, colhozicii și mecanizatorii se străduiesc, cu bune rezultate, să îndeplinească programul de dezvoltare continuă a agriculturii sovietice trasat de Partidul Comunist și de Guvernul Sovietic.

Pînă spre sfîrșitul lunii mai, colhozicii au însămînțat cu culturii de primăvară cu 3.388.000 de hectare mai mult decît pînă în perioada corespunzătoare a anului trecut. S-a depășit planul de însămînțare a grîunii de primăvară, iar suprafețele însămînțate au acasă prețioasă cultură a crescut cu un milion și jumătate de hectare față de anul trecut.

De asemenea, s-au însămînțat la cele mai bune termene agrotehnice porumbul, hîmbacul și floarea soarelui. Peste patru cincimi din însămînțările de porumb au fost efectuate după metoda înălțată a culturilor dispuse în pătri, suprafețele cultivate cu porumb sporind cu 627.000 hectare.

Colhozicii termină preținoșii însămînțarea sfelei de zahăr, a culturilor de slöz și a ierburilor anuale. Sînt în ol însămînțările de carofi și legume. Sporesc ritmurile de însămînțare a inului de iulor, a cînepi, a rădăcinilor furajere.

În același timp, S.M.F.-urile și sovhozurile pun bazele recoltei din anul viitor, efectuînd arăturile de ogoare negre. În Kazahstan, Altai, lângă Vniga, se desțelnesc pămînturi virgine și întelene. Lușă din agricultura sovietică depin toate eficientele ca să dea Patriei lor mai multe alimente și mai multe mărfuri prime pentru industrie.

Orașul studenților

Dnepropetrovsk este orașul institutelor de învățămînt superior. Acolo sînt pregătiți specialiști cu o înaltă calificare — agronomi și pedagogi, ingineri și medici, constructori și tehnicieni.

Studenții pot fi înălții pretențioși, pe străzi, în tramvaie, în sălile de lectură și biblioteci, în teatre, cluburi. Ei sînt foarte iubiri și înțojurați de dragoste părintească, bucurîndu-se de toate condițiile necesare unui studiu fructuos.

Într-unul din coliziunile pitorești ale orașului, în parcul Șevcenko, se înalță o clădire frumoasă. Este Palatul de cultură al studenților. El a fost construit în locul unui vechi palat, distris în întregime de hitleristi. Înălțat din nou, această clădire a întrecut prin frumusețe fostul palat al lui Potemkin. Prin stilul arhitectural și prin frumusețea ornamentației, Palatul de cultură este socotit unul din cele mai frumoase din Ucraina. Organizația de partid și comsomolul a acordat o deosebită atenție construirii lui. În orele lor libere studenții și elevii școlilor profesionale veneau în ajutorul constructorilor organizîndu subitoc.

În toamna anului trecut, ușle acestui palat minunat s-au deschis larg pentru fiii oamenilor muncii. Palatul are o sală de spectacole cu 600 de locuri, o sală de cinematograful cu 300 locuri, două holuri spațioase și două săli de dans, două saloane, două săli de conferințe cu 100 de locuri, zece de camere pentru cercuri de amatori, o bibliotecă, o sală de lectură, în total 84 de camere.

În Palatul studenților se țin în mod regulat conferințe pe teme politice, științifice, și referate în legătură cu situația internațională. În cele 18 colective ale cercurilor de amatori activează peste o mie de studenți. De un deosebit succes se bucură colectivul dramatic condus de artistul A. Belgorodski. Colectivul de balet condus de V. Gaidura a montat suita de balet „Noapte de mai” după povestirea lui Gogol.

De un succes tot alt de mare se bucură orchestra de instrumente populare, care numără 100 de oameni, cercul coral, colectivele acordioanelor, colectivul coral, etc.

Într-unul din sălile de conferințe a fost deschisă o expoziție închinată aniversării a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia. În standuri, prezintă documente și clișee care înștrăiează legătura de nezdruincinat dintre cele două mari popoare, prietenia și unitatea lor în lupta comună pentru libertatea și independența națională, pentru construirea societății comuniste.

La Kahovka, pe Nipru

Un haraj de pămînt se întinde zi cu zi de a latul Niprului. În tractoroarele die deșcolt pînă la macaralele portale, care îl coboară în groapa de fundație, unde se toarnă digul deversor. Macaralele pe șenile coboară armătura. De pe scheletul metalic al digului sar scînteii orbitoare.

Încă în acest an se vor termina lucrările de fundație, construcția clădirii centralei hidroelectrice, se vor încheia lucrările la eluza navigabilă, iar digul deversor va înălța mai mult în Nipru. Constructorii vor să dea în funcțiune primul sector al centralei hidroelectrice cu un an mai devreme, adică în 1955.

În cele mai grele secotore, dînd pildă de muncă eroică, lucrează echipajul dragi „Energiet”, condusă de tânărul inginer Leonid Rovinski, care a lucrut mai înainte pe șantierul hidrocentralilor de la Kama și Kuibșev.

Construirea centralei hidroelectrice de la Kahovka e o cauză de importanță de stat. Pentru marea construcție lucrează în strînsă colaborare muncitori și specialiști ruși, ucraineni, georgieni, beloruși, azerbaidjeni, letoni s.a. Astfel, proiectele turbinelor și hidrogeneratoarelor au fost făcute la Leningrad, iar proiectele înșese se lucrează la Kahovka. Importantele probleme ale construcției hidrocentralei au fost rezolvate de savanții din Moscova și Leningrad, împreună cu savanții ucraineni. Ca urmare a muncii însufiețite și a colaborării creatoare a reprezentanților diferitelor națiuni sovietice, în curînd Nipru tumultuos va fi silit ca, după ce coboară de la vestitul Dneprogheș, să-și adune iarăși forțele într-un uriaș bazin artificial, să pună în mișcare un nou gigant energetic și să dea nouă viață întreprinderilor, orașelor, cîmpilor și satelor de pe întinsele ape.

*) Olvafinji — în romînește viteazul.

Viața A.R.L.U.S.

Un sprijin de nădejde al comitetului raional

Un rol însemnat în îmbunătățirea muncii organizatorilor raionale A.R.L.U.S., în întărirea legăturilor lor cu organele de jos...

În raionul Sîmleu Silvaniei din regiunea Oradea, de pildă, pe lângă comitetul raional A.R.L.U.S. activează mulți oameni ai muncii...

Pe lângă comitetul raional este organizat și un colectiv de instructori pe centre de comunitate...

Comitetul A.R.L.U.S. din raionul Sîmleu Silvaniei a făcut un pas înainte în această direcție...

O nouă foto-expoziție „Prin colhozurile Letoniei Sovietice”

În cadrul acțiunii pentru popularizarea agriculturii sovietice, organizată între 30 mai și 6 iunie, Consiliul General A.R.L.U.S. a trimis în regiunile București, Iași, Timișoara, Pitești, Constanța, Craiova, Arad, Hunedoara, Oradea și Regiunea Autonomă Maghiară expoziția cu tema „Prin colhozurile Letoniei Sovietice”...

O viață înțeleaptă și curajoasă

„Ce viață activă, înțeleaptă, curajoasă va lumina cu timpul aceste meleaguri...” astfel vorbea cu peste o jumătate de secol în urmă Anton Pavlovič Cehov despre Siberia...

„Lăsați-vă de război!” — se primea înserii la școala serală de zece ani... „Se primea înserii pentru școala staționaristică ale fabricii”...

„Impresia cu Anna Iakovlevna Kusandina, una dintre cele mai vechi muncitoare, răsună în redacția ziarului întreprinderii, colecțiile pe anul 1949-1940...”

„Panourile 14, 15 și 16 sînt închinatăe vieții fetei și lăsa de grîni a copiilor și tineretului Letoniei Sovietice...”

Acțiuni în cadrul săptămîinii agro-tehnicilor sovietice

În cadrul săptămîinii agro-tehnicilor sovietice, organizațiile A.R.L.U.S. din regiunea Cluj desfășoară o susținută activitate de popularizare a înaintatelor metode agro-tehnicilor din U.R.S.S.

Comitetele raionale dovedesc, la rîndul lor, frumoase inițiative în organizarea manifestațiilor, Raionul Turda, de pildă, a organizat numeroase schimburi de experiență și demonstrații practice...

Seminariile recapitative de limba rusă

În aceste zile, în fabrici, uzine, institute etc. se desfășoară într-un cadru festiv seminariile de sîrșit de an în învățămîntul popular de limba rusă...

Comitetul A.R.L.U.S. al Capitalei urmărește buna desfășurare a seminarilor prin organizarea de cursuri și organizarea activităților populare de limba rusă...

Înaintatele metode agro-tehnicilor sovietice — cheazășie a ridicării producției noastre agricole

Din inițiativa Consiliului General A.R.L.U.S., a Ministerului Agriculturii și Silviculturii, a Ministerului Culturii și a S.R.S.C. se organizează în aceste zile o serie de acțiuni pentru popularizarea agriculturii sovietice...

Comitetul raional din regiunea Cluj a organizat o serie de acțiuni pentru popularizarea agriculturii sovietice...

Pregătiri pentru recoltă

În centrul preocupărilor oamenilor agriculturii sovietice se află acum întărirea culturilor și pregătirea pentru strîngerea recoltei...

De asemenea, încă mulți țărani muncitori cu gospodării individuale practică metode de lucru învechite...

Ștafeta generațiilor

La țesătorie au sosit o scrisoare și o telegramă. Printre rîndurile drept ale scrisorii, primele cuvinte care vor în ochi sînt: „Am fost admis pentru susținerea proiectului de diplomă...”

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

Ștafeta generațiilor

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

Ștafeta generațiilor

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

Ștafeta generațiilor

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

Ștafeta generațiilor

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

Ștafeta generațiilor

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

După douăzeci de ani

Vom povesti în primul rînd istoria combinatei, trecutul lui...

Combinatul are douăzeci de ani. Dacă scotăm în afară din clipa puterii sale în funcțiune, el numără și mai puțin...

„Strada Sizov, numărul 28” — Casa de pe strada Sizov nr. 28 îl pare mai curînd un camin studentesc...

„Școala de mecanici” — În anul 1944, în ziua de 4 martie 1944 ai ziarului „Sibirski Tekstilnik”...

Ștafeta generațiilor

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

Ștafeta generațiilor

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

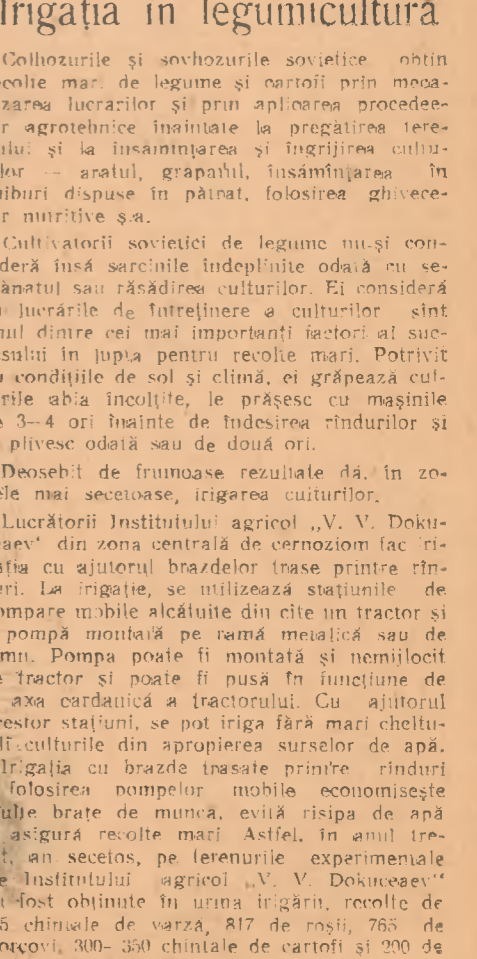
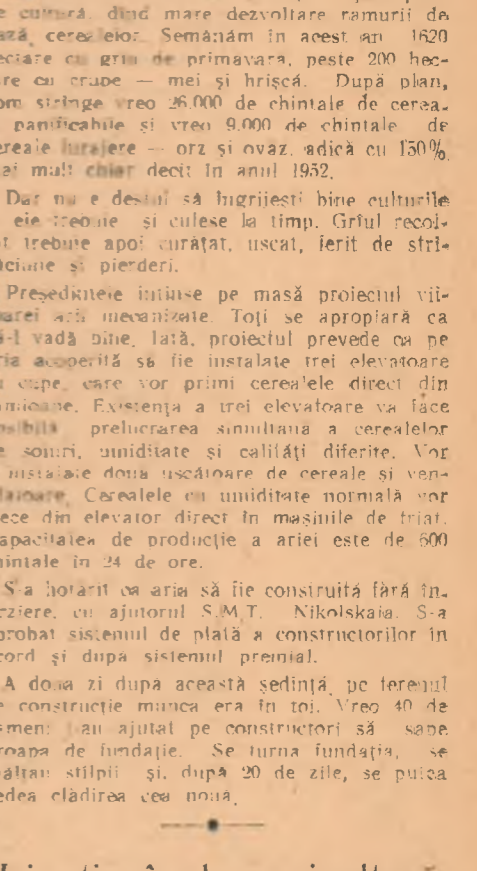
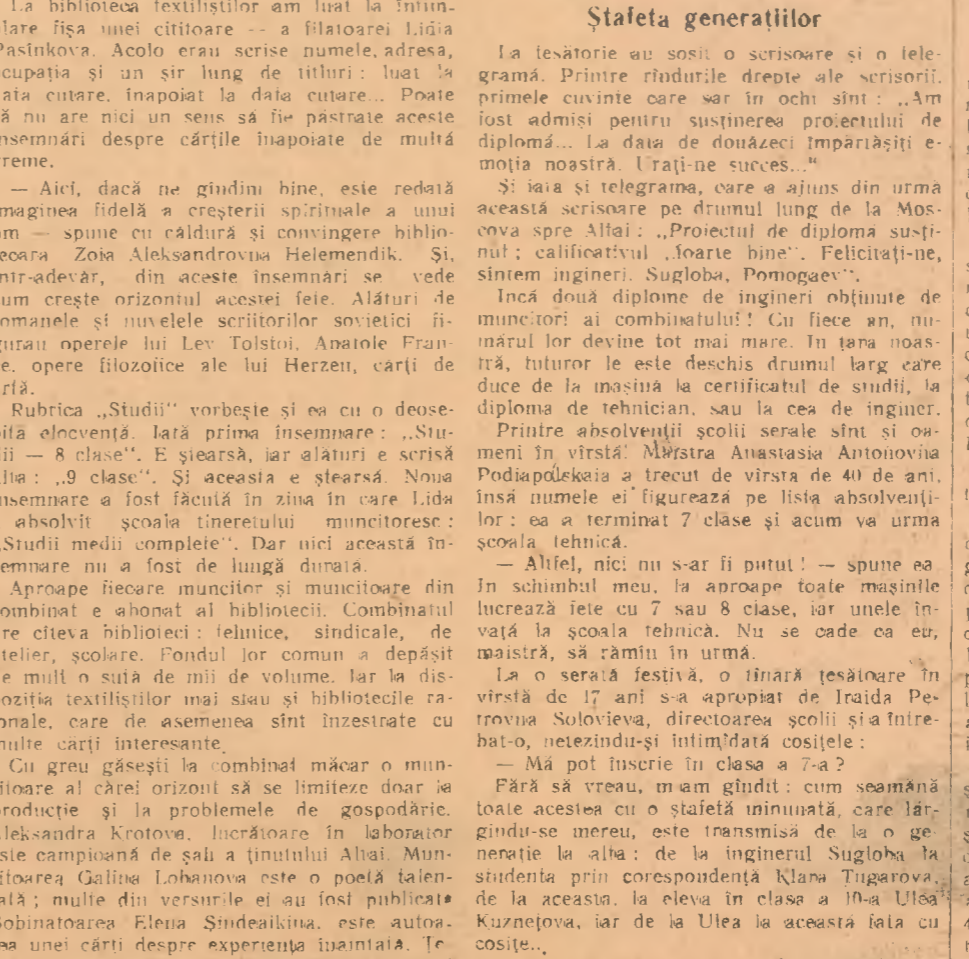
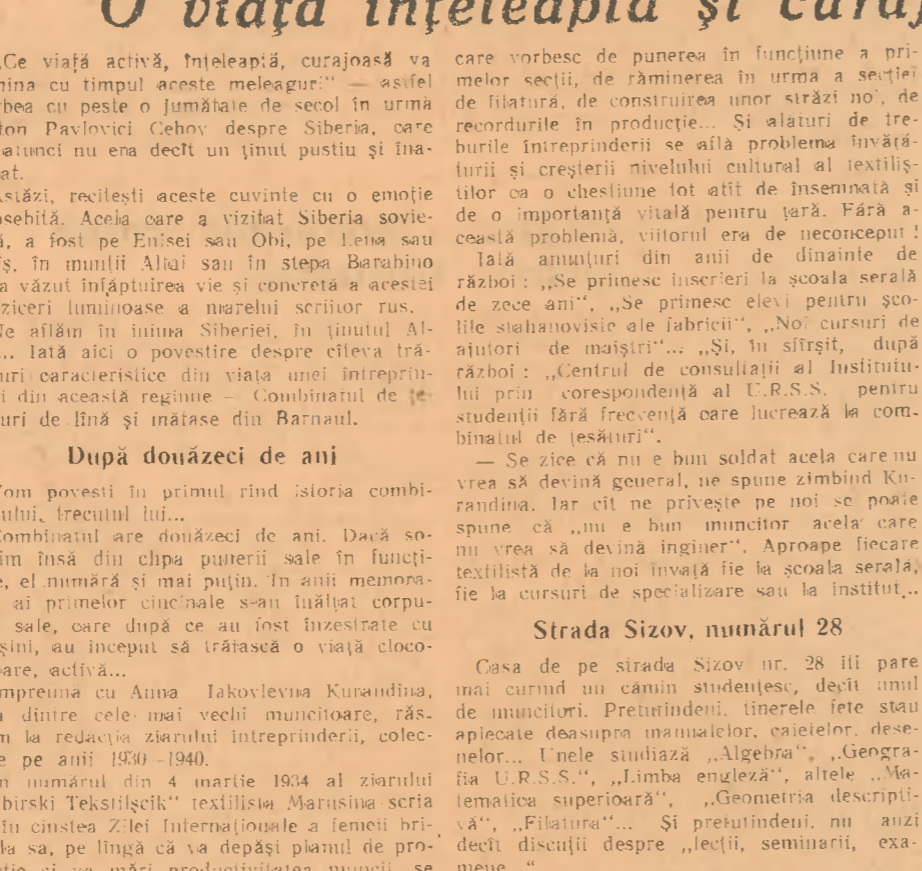
Ștafeta generațiilor

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

„Ștafeta generațiilor” este un termen care vine să înlocuiască termenul de „ștafeta generațiilor”...

Oglinzi deformante

Orice fapt din viața politică, ajungând în coloanele presei burghize occidentale, începe să se asemene unui om aflat în fața unei oglinzi deformante. Într-o oglindă el are un cap turtit și două picioare groase de cizme...

De un zel deosebit dau dovadă fabricanții de minciuni pe bandă rulantă aflători la Geneva. Glasurile, dovadă oarecare luciditate, ale unor reprezentanți ai presei sînt înecate, adesea, de urlete turbate și de părăsirea lipsită de răspundere a celor care îndepărtase, chiar de la bun început, o singură sarcină...

Charles Ronsack afirmă în ziarul francez „France-Tireur” că „noul plan al lui Fan Van Dong înseamnă împărțirea Indochinei”. Colegul său de la agenția Reuters remarcă însă: „Nimeni nu a considerat împărțirea ca o rezolvare a problemei”.

Correspondentul ziarului „New York Times”, Lawrence, se îngustează: „Comuniștii înfrâng armistițiul”. Dar observatorul ziarului „The Daily Telegraph and Morning Post” nu împărțește acest punct de vedere: „Propunerile lui Fan Van Dong sînt remarcabile de amănunțite și realiste” și dovedesc că comuniștii „nu au recurs la tectica tergiversărilor”.

„New York Times” laudă pe Bidault pentru încăpăținarea sa în problema indochineză, iar ziarul „Combat”, care cunoaște mai bine problemele, întruie este un ziar francez, scrie că tendința delegației franceze de a împiedica acordul „reprezintă o capodoperă a prostiei”.

Toți sînt însă întruie de agenția bonadistă „Vietnam Presse” care răscrie zvonuri absurde. Este bălătar la ochi în această privință un singur fapt: toate zările și agențiile reacționare denaturînd faptele, deformîndu-le și ciuntindu-le, se tem că de moarte să reproducă citate și declarații concrete.

Dacă le-ar reproduce, ei s-ar demasca. Nu mai este necesar să arătăm în amănunt că, corespondenții reacționari îndeplinesc peocurile primite de la directorii lor sau, după cum se spune aci, de la „șefii”. În aceștia, la rîndul lor, îndeplinesc ordinele bossilor care li finanțează și întretin.

Se poate pune, însă întrebarea oarecum naïvă: o conștiință proprie, icidei proprie au oare acești scribi?

Să răspundem prin exemple.

Zale și zdrențe

Monopoliștii americani impun țărilor vest europene reînarmarea ne calea acordării „ajutorului”, în condiții înrobitoare.

Desen de I. GANF

Bugete acuzatoare

Militarizarea economiei duce în mod inevitabil la scăderea puterii de cumpărare a populației, la restrîngerea producției ramurilor civile și la scăderea generală a producției în țările capitaliste. Numai în ultimele 5 luni ale anului trecut volumul fizic al producției industriale s-a redus în S.U.A. potrivit datelor oficiale, cu 8%.

Nu mai cheltuielile militare directe din bugetul federal al S.U.A. pe anul bugetar 1954-1955 reprezintă 41,9 miliarde de dolari, adică 68,1% din totalul cheltuielilor bugetare față de 67,9% din bugetul pe 1952-1953. În afară de acestea, asociațiile militare incluse în capitolele civile de cheltuieli se ridică la aproximativ două miliarde de dolari.

Cheltuielile militare ale Angliei în 1953 s-au ridicat la 4,97 miliarde de dolari, fiind, deci, de 2,3 ori mai mari decît în 1949, ale Franței la 4,986 miliarde de dolari — de 3 ori mai mari sînt ale Canada la 2,171 miliarde dolari — de 6,4 ori mai mari decît în 1949.

Cota parte a cheltuielilor pentru scopuri social-culturale se reduce în anul 1954-1955 în S.U.A. de 11 ori în comparație cu anul 1939-1940, iar alocațiile bugetare pentru învățămînt vor reprezenta doar 0,2% din totalul cheltuielilor. Alocațiile bugetare pentru ocrotirea sănătății reprezintă doar 281 milioane de dolari, iar cheltuielile pentru providențe sociale sînt extrem de mici. În schimb, partea covârșitoare a cheltuielilor civile este dirijată

pentru întreținerea ușașului aparat polițienesc și birocratic parazitărilor.

Bugetele țărilor capitaliste suferă de un deficit cronic. Deficitul bugetului S.U.A. potrivit proiectului pe anul 1954-1955, trebuie să se ridice la cel puțin 29 miliarde de dolari. Deficitul bugetului englez pe anul trecut a fost de 297 milioane lire sterline, iar al celui francez de 543 miliarde franci.

Pentru acoperirea deficitului bugetar, statele burghize pun în circulație bancnote de hîrtie fără acoperire. Astfel, la sfîrșitul anului 1953, circulația fiduciară în S.U.A. a crescut, în comparație cu nivelul antebelic, de 4,5 ori, în Anglia de 2,8 ori, în Franța de 21 ori. O astfel de creștere uriașă a circulației fiduciare a dus la devalorizarea simțitoare a valutarilor capitaliste, la creșterea fără precedent a prețurilor, pînă și potrivit datelor micșorale ale statisticii burghize, costul vieții în comparație cu nivelul dinainte de război a crescut în S.U.A. de 21 ori, în Anglia — de 2,2 ori, în Franța — de 25 ori, în Italia — de 35 ori, iar în Japonia prețurile cu amănuntul au crescut de 245 ori. De pe urma inflației cîștigă monopolurile, iar volumul real al veniturilor oamenilor muncii scade necontenit. Inflația ca și creșterea impozitelor este una din principalele cauze ale pauperizării oamenilor muncii din țările capitaliste.

Din faptele citate se vede că bugetele statelor capitaliste sînt una din principalele unelte pentru militarizarea economiei, pentru îmbogățirea colosală a monopolurilor, ele sînt cauza scăderii necontenite a nivelului de trai al populației muncitoare din aceste țări. Bugetele statelor imperialiste reflectă toată declinul progresiv al economiei țărilor capitaliste.

S. U. A. pregătesc o intervenție armată împotriva Guatemalei

După cum anunță presa străină, mica republică din America Centrală — Guatemala — este amenințată de primejdia reală a intervenției armate din partea S.U.A. și a unor țări latino-americane aflate la remora S.U.A.

Căruia fapt se datorează amenințările S.U.A. adresate zănic, Guatemalei, în coloanele presei americane, în cuvîntările congresmenilor americani și ale reprezentanților guvernului american?

Pînă nu de mult, în economia — deci și în politica Guatemalei — își exercita în mod absolut dominația o societate americană — „United Fruit Company” — care deținea o-ase plantații de banane, principala bogăție a țării. Guvernul care a venit la putere în Guatemala, guvern însușit de sentimente democratice, a confiscat partea nelucrată a plantațiilor aparținînd companiei „United Fruit” împărțind pămîntul confiscat muncitorilor agricoli și țăranilor fără pămînt. Guvernul achită societății americane pentru pămîntul confiscat o despăgubire bănească corespunzătoare.

Transformările democratice din Guatemala au stîrnit minia monopolurilor americane, o-bișnuiți să considere republicile latino-americane, cu toate bogățiile lor naturale, drept „obiecte ce le aparțin”. În afară de acestea, cercurile circumloare ale S.U.A. se tem că pilda Guatemalei să nu fie polysitoare.

Din această pricină, ele au și început să exercite asupra Guatemalei o presiune economică, iar la cea de a X-a conferință pan-americă, care a avut loc recent la Caracas (Venezuela), ele au impus participanților o rezoluție „anticomunistă”, folosită azi pentru organizarea intervenției împotriva Guatemalei și pentru camuflarea, sub steagul a acestei rezoluții, a acțiunilor colective” ale statelor continentului american.

Dar, actuala situație din America Latină nu favorizează o intervenție armată față de S.U.A. în Guatemala. În țările latino-americane crește mișcarea pentru eliberarea de sub dominația S.U.A. și aceste țări nu pot să fie decât un fel de intervenție împotriva Guatemalei similare împotriva oricărei țări latino-americane care va culeza să facă un pas pe nu va fi pe placul monopolurilor americane.

Din această cauză, cercurile agresive ale S.U.A. ar vrea să sugrume mișcarea progresivă din Guatemala cu mini străine. S.U.A. — după cum relatează agenția United Press — „nu vor să ia inițiativa acțiunilor împotriva Guatemalei, temîndu-se să nu fie acuzate că încearcă să își exercite dominația în treburile venitorilor lor latino-americani”.

S.U.A. caută să aștepte Guatemalei unele state din America Centrală ca, de pildă, Honduras, Nicaragua. Este lesne de înțeles de ce locurile aceste țări sînt alese ca uneltele proiectate împotriva Guatemalei în treburile interne ale Guatemalei. În economia acestor țări, do-

Glasure lucide

În lagărul revansarilor de la Bonn nu lipsesc cei care — fără să țină seama de fapte — recomandă cu perseverență puterilor occidentale să discute la Geneva „de pe poziții de forță”.

Această tendință s-a manifestat de îndată ce, la Geneva, au început discuțiile în jurul problemei indochineze. Unele zăre vestgermane, care ogîndesc concepțiile cercurilor reacționare, s-au năpustit cu invensurare asupra propunerilor lui Fan Van Dong, șeful delegației Republicii Democratice Vietnam, în același timp, ele au început să preamărească în fel și chip planul prezentat de ministrul francez al afacerilor externe, Bidault, scootîndu-l drept cel mai „constructiv”. Se gîlînsă că propunerile lui Bidault se bazează pe o fălșă concepție colonialistă care vine în contradicție cu actuala stare de lucruri din Indochina. Planul francez ignorează afit de mult realitățile cu caracter militar înclt berlinezi, care iau cunoștință de textul lui, nu fac decît să ridice din umeri.

Judecînd după propunerile lui Bidault, s-ar putea crede că generalul Navarro a re-purtat o victorie în Indochina — spun ei.

Analiza serioasă a situației din Indochina obligă o bună parte din gazetarilor burghize să manifeste o atitudine foarte critică față de propunerile prezentate de delegația franceză.

Glasure lucide

În Germania occidentală se aud și glasuri lucide. E caracteristică, de pildă, poziția ziarului „Aachener Nachrichten” care a publicat zărele trecute articolul unui corespondent al său intitulat „Bidault joacă miza întreagă”. Examinînd propunerile prezentate de Bidault, autorul articolului le califică drept propunerii, „în care se cere învingătorului să elibereze teritoriile cucerite prin lupte sîngeroase”.

Un deosebit interes prezintă și articolul ziarului hamburghez „Die Welt am Sonntag”. Articolul cuprinde mărturisiri foarte semnificative. Iată cîteva din ele: „Apusul a dis-o politică infructuoasă în ceea ce privește Indochina. Încă în anul 1945 Ho Si Min a fost recunoscut de Franța drept șef al guvernului. Parisul a încheiat cu el un tratat pe care în cele din urmă l-a înclcat. În momentul în care dominația colonială nu mai putea fi menținută, francezii au făcut rost de un om lipsit de autoritate și l-au uns împărat”. În continuare ziarul „Die Welt am Sonntag” scrie: „nici o armă atomică nu poate înlocui forța ideilor”.

Observație justifică. N-ar fi rău ca anumiți delegați care participă la discuțiile duse în palatul Ligii Națiunilor, de la Geneva, să mai ia act, măcar din cînd în cînd, de asemenea observații.

Franța nu este mută

Îndată după ce s-a dat publicității știrea că Franța intenționează să se alăture pactului militar al Astei de sud-est, fără a mai aștepta aprobarea englezilor și nici sfîrșitul conferinței de la Geneva, zăriștii francezi au început să discute problema, pentru a afla sensul acestei noi manevre americane.

În ziarul de provincie „Le Midi Libre” se puteau citi următoarele: „Nu cumva George Bidault intenționează să oblige pe interlocu-ri să să accepte condițiile sale cu ajutorul amenințării unei intervenții armate americane? Se poate presupune că așa și este. Dar o asemenea acțiune este destul de ris-cantă. Deoarece, în cazul că acțiunea nu-și va atinge scopul, inițiatorii ei se vor găsi în fața următoarelor dileme: fie să traducă în fapt amenințarea — și noi știm prea bine ce poate însemna aceasta — fie să renunțe la împlinirea ei subînțîndu-și și mai mult prestigiu”.

Răspunzînd parcă celor de mai sus, ziarul „Le Courier de l'Ouest” scrie: „O altă metodă constă în aceea de a se continua mai departe tratativele diplomatice: Este metoda concesiilor reciproce”.

Dar după părerea a numeroși zăriștii parizieni, Bidault încearcă să păsească pe prima cale, preferînd, după cum se vede, politica „de pe poziții de forță” „metodei concesiilor reciproce”.

În legătură cu aceasta, este semnificativ articolul publicat zilele trecute în săptămînalul „France-Observateur”.

Correspondentul special de la Geneva al acestui săptămînal, Henri de Galard, scrie: „Se creează impresia că Bidault privește tot mai insistenț spre Washington, cîntînd nu se scapă nici cel mai mic semn care să-i permită să-și mențină poziția sa intransigentă la tratativele de la Geneva. Deoarece el mai crede încă în posibilitatea îndreptării situației militare din Indochina, el nu mani-

festă în cadrul tratativelor nici sinceritate, nici bunăvoință”.

Tactica tergiversărilor folosită de Bidault face să crească nemulțumirea opiniei publice franceze. Din Paris și din alte mari orașe continuă să sosească la Geneva numeroase delegații, pentru a spune lui Bidault că poporul francez cere încetarea imediat a focului în Indochina. Printre delegațiile care au sosit la Geneva în ultimele zile, este cea a feroviarilor din Quimper, a profesorilor din departamentele Asiene, Isère și Haute-Savoie, a reprezentanților Consiliului Pacii din Boulogne-Billancourt, cea a feroviarilor din Juvisy, a femeilor din Chambéry, Garenne, a muncitorilor de la Gara de Est din Paris, a dentiștilor și farmaciștilor din Marsilia, etc.

Franța nu este mută. Ea știe că poate cîștiga multe la Geneva.

Violence cusută cu ață albă

Poporul francez manifestă un tot mai profund interes pentru cultura poporului sovietic. Un număr din ce în ce mai mare de francezi doresc să citească operele scriitorilor sovietici, să vadă filme sovietice, să asculte lucrările compozitorilor clasici ruși, și a'le compozitorilor sovietici. Această stare de fapt a pus în grea situație autoritățile franceze. Folosirea „complotului tăcerii” este imposibilă și, de aceea, ele încearcă să iasă din această grea situație, pe calea unor hotărîri de „compromis”. Așa, de pildă, emisiunile posturilor de radio franceze consacrate muzicii ruse și sovietice, emisiuni ce erau pînă astăzi în-tulalte „Cîntece și coruri ruse și sovietice”, au fost rebotezate „Muzica Orientului”. Autorii acestei originale schimbări au socotit că nu se cuvine ca în fața microfonului să fie rostite cuvintele „rusești” și „sovietice”.

Publicația franceză „Les Lettres Francaises” scrie că acum, „Glinka și Musorgski nu mai sînt compozitori ruși, iar Șostakovic și Prokofiev — compozitori sovietici, ci sînt „muzicanți ai Orientului”.

Dar și denumirea de „Muzica Orientului” nu s-a dovedit în deajuns de sigură. Acum, emisiunile poartă titlul de „Muzică bizantină”.

O dubă — casa șomerului american

James Craft, unul dintre zecile de mii de șomeri americani, fusese pînă în septembrie 1953 șeful unei din una din uzinele din Detroit, Atlantic City și a fost concedat. Toate încercările sale de a-și găsi un mijloc de existență au eșuat. El este acum șomer și trăiește în condiții deosebit de grele.

După cum vedem, familia lui Craft nu este dintre cele mai mici: soția Elisabeth, Richard de 15 ani, Karl de 2 ani, Sandra de 10 ani, Donna-May de 13 ani, Darling de 11 ani și Sherry de 4 ani.

Din zor și pînă în noapte, James caută de lucru, iar soția îngrijește de copii. Noaptea, James și Elisabeth își culcă copiii pe două saltele în interiorul dupei și străjuiesc pe rînd, ca ei să nu se dezvelască.

„Gianina” cea suprarealistă

În curînd, va avea loc, la München, premiera operetei suprarealiste, botezată „Gianina”. Regia este semnată de profesorul Rudi din Viena. Profesorul a obținut mari succese în montarea spectacolelor serioase pe scenele teatrelor austriece. Dar, conformîndu-se modelelor americane la modă, Rudi nu s-a dat în lături să cîștige un ban și din suprarealism.

În opera „Gianina” sînt folosite, potrivit spuselor maritorilor oculari, toate posibilitățile tehnice pentru obținerea unui „efect suprarealistico-magic”. Acțiunea operetei se petrece în anul 2100 pe insula Capri.

Despre această „superprostitie” de operetă — după cum o caracterizează presa democratică germană — nici nu ar trebui să amintim dacă nu ar fi existat un amănunt semnificativ: profesorul Rudi este atât de netrecător în succesul premierii, încît are în rezervă un fel de contravoluntă. În caz că „Gianina” nu suferi un eșec, el intenționează să transforme această operetă într-o parodie a suprarealismului. „Dacă treaba profesorului, o simplă parodie”.

Se vede, în grabă, că profesorul european a sălul, pînă în gli, de astfel de surugate ale artei, dacă „creatorii” lor sînt nevoși să pregătească asemenea variante de ultimă oră.

Cavalerii Sfîntului Dolar

— Cui, viteazule Edgar Maurer! — exclamă, ștergîndu-și lacrimile, redactorul revistei americane „Collier's”, adresîndu-se unui cavaler al penolei, înarmat pînă în dinți cu felurite arme scese din arsenalul considerabilului țarului. Fii bărbat, deoarece urchile-mi auziră o dureroasă veste: Franța o bolnavă!

După ce, cu nestăpînită emoție, el ascultă toate instrucțiunile stăpînitului, Edgar Maurer ridică ochii în tavan și glasul pe ton solemn de jurmînt: — Alii răgit! O voi salva!

După care, îmbrășișînd pămîtas carnelul de cocuri, porni la drum. Ce s-a întîmplat cu Franța? De ce dincolo de ocean îi se spune „bolnavă Europeană”? De ce a devenit foarte la modă să se vorbească despre necesitatea de a o salva? Și, în sfîrșit, de ce de această treabă au hotărît să se ocupe tocmii yankei, inclusiv revistele businessmenilor, „Collier's”, careia bunăvoința și umanitatea ei sînt cu totul străine?

Să nu înclhem ochii asupra nedejului brutal al vieții: cînd Departamentul de stat al S.U.A. dă francezilor comenzi „Spre Răsărit”, ca răspuns răsănit, tot mai amenințător, tot mai puternic, ecoul „Tos minile de pe Indochina”. Atunci cînd generalii americani dau ordin francezilor: „În pas de marș, înainte în comunitatea defensivă europeană!” — li se răspunde tot mai timpede și mai minios: „Alară cu această comunitate a gangsterilor și a SS-istilor internaționali!”

Da, simptomele sînt neliniștitoare! Și uite că poate să se înosească bunăvoința de psihoză războinică, furiată cu alina trînză, se duce pe giră bunăvoința de business pus la cale cu prețuri singurului a milioane de oameni, iar băncile americane vor începe să plasească aiudna unor baloane de săpun! Așa dar nu cumva Franța să li se stre-cure printru degele — ea trebuie să fie „salvată” pentru nevoile S.U.A. Iată sarcina diplomaților, a generalilor, spionilor, corespondenților și predicatorilor americani, care au întunecat, ca un nor negru, cerul Europei. Printre

Încetarea cursivă

Un vechi vagon de marfă, unul din cele 8 vagoane care alcătuiesc carterul cocobolilor. Aceste vagoane de marfă au fost cumpărate de către compania Ray Grim, la prețul de 250 de dolari bucata, iar acum sînt înclinate cu 22,5 dolari pe lună.

Baronul Jacques Bayens, conducătorul secției de presă a ministerului francez al afacerilor externe, a stîrnit senzație în Franța declarînd că sarcina lui, ca reprezentant diplomatic, poate fi definită astfel: „menținîr el dementar” — ceea ce în bună lălmăcire înseamnă „a minți și dezminți”. Acest calambur a înălțat neapuse de mult pe funcționarii de la Quai d'Orsay, care l-au acuzat de a fi satiric

o faptă neocoligială, exprimînd o părere sinceră și roșind adevărul.

Faptul că proiectul creării „armatei europene” nu se bucură de o prea mare popularitate în rîndul militarilor francezi nu mai este un secret pentru nimeni. Iată de ce politicienii atlantici ai Franței nu se dau în lături de la nici un fel de mijloc de influențare — scrie ziarul francez „Libération”. Așa, de pildă, ziarul scrie că toți ofițerii francezi au primit nu de mult, o listă conținînd soldele plătite în proiectata „armată europeană” — solde care depășesc pe cele primite, acum, de ofițerii din forțele armate franceze. „Nimic de zis, frumosă metodă de îndulcirea a pîlulei!” — încheie ziarul.

zării (?) să hoărăscă ștergerea Franței de pe listă. Franzezii nu trebuie, să hoărăscă că țara lor i treabă și să se dea în lături de la problemele însemnate”, deoarece — așa cum i-a spus lui Maurer o partizană (fără nume) — „Franța se rostogolește din nou pe pocișniș”.

Iar „pe vremuri francezii erau patrioți”, regretă Maurer. Desigur că și astăzi americanii pot numi astfel pe cite unul-două. Așa, de pildă: „Mintea francezilor a furiat cele mai constructive idei. Una dintre ele este planul — astăzi realizat — numit Schuman-Monet cu privire la pool-ul petrolului și cărbunului dintre cele șase puteri. Altfel, a fost planul Pleșen, care prevede unirea forțelor armate ale celor șase puteri într-o armată europeană unită”.

O. K. Cu așa francezi să tot lucrezi! „Sînt realizatori cu care te poți întîndi. Dar este îngrozitor că ele nu sînt suficiente” — scrie cu amărăciune cavalerul Peifer. Pe lînga toate acestea, muncitorii și funcționarii francezi răspund la asemenea pași hotărîți cu o „trîndăvie organizată” — citește: grece generale.

Neruşinare! „Franța să fie transformată într-o țară modernă!” — iată sarcina. Numai așa se poate pune lîra primejdiei democrației. Dar la ce bun să mai însîrîndi vorbe după vorbe! În ziua plecărilor de la Paris, Edgar Maurer a auzit cu urechile sale cum un corespondent al societății americane de radiodifuziune „Columbia” spunea unei scriitoare franceze: „Foaie, puin rădmășag pe cîntărea de dolari că în curs de un an, începînd cu ziua de astăzi, francezii își vor schimba constituția. Iar de nu o vor face, în Franța vor începe dezordini!”

De ce vorbește acest scrib cu atîta neruşinare despre problemele unei țări înregri, ale unui stat suveran, ale unei mari puteri? Nu cumva din pricină că îl trag de mîină cei care s-au apucat — fără nici un fel de șanse de succes, dealtminteri — de a hotărî soarta lumii?

A. VELICIKO

